

Sygn. akt I ACa 186/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Jerzy Nawrocki (spr.)
Sędzia:	SA Danuta Mietlicka
Sędzia:	SA Jolanta Terlecka
Protokolant	sekr. sądowy Maciej Mazuryk

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2016 r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej
w K.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prezesa Sądu Okręgowego
w L. i Prezesa Sądu Rejonowego w K. zastępowanemu przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa i Z. C. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 31 grudnia 2015 r. sygn. akt I C 914/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej
w K. na rzecz Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów
postępowania apelacyjnego.

I A Ca 186/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 grudnia 2015r. Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny po rozpoznaniu sprawy z powództwa Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w K. przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prezesa Sądu Okręgowego w Lublinie i Prezesa Sądu Rejonowego w K. oraz Z. C. (1) o zapłatę oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3.600zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powód - Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w K. wnosił o zasądzeni solidarnie od pozwanych Skarbu Państwa i Z. C. (1) 115.050 zł z ustawowymi odsetkami oraz zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podał, że Wojewódzka Komisja ds. Orzekania o Zdarzeniach Medycznych w L. rozpoznała wniosek Z. C. (1) ustalając zaistnienie zdarzenia medycznego podczas hospitalizacji pozwanego w powodowym szpitalu.

Z uwagi na brak propozycji zadośćuczynienia oraz odszkodowania ze strony SPZOZ w K., Z. C. (1) zwrócił się o wydanie zaświadczenia, o którym mowa w art. 67 k ust. 3 ustawy z 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2012 r. poz. 159, poz. 742 ze zm.) i zostało ono wydane 7 lutego 2013r.

W ocenie powoda było ono nieprawidłowe gdyż zostało podpisane jedynie przez przewodniczącego Komisji, a nie cały skład orzekający w związku z czym nie mogło stanowić tytułu egzekucyjnego.

Mimo to Sąd Rejonowy w K. postanowieniem z 8 listopada 2013 r. w sprawie I Co 1054/13 nadał mu klauzulę wykonalności i zasądził od powoda kwotę 50zł tytułem zwrotu kosztów postępowania klauzulowego, zaś Sąd Okręgowy w L. postanowieniem z 25 czerwca 2014 r. sygn. akt II Cz 19/14 zażalenie powoda oddalił.

Komornik przeprowadził egzekucję kwoty 100.000 zł na rzecz Z. C. (1), co doprowadziło do jego bezpodstawnego wzbogacenia oraz pobrał od powoda opłatę egzekucyjną w wysokości 15.000 zł, odmawiając umorzenia postępowania, pomimo niedopuszczalności prowadzenia postępowania egzekucyjnego.

W ocenie powoda orzeczenia sądów w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności naruszały przepisy art. 776 k.p.c., 777 § 1 pkt 3 k.p.c. art 67k ust. 4 w zw. z ust. 2, 3 i 10 ustawy z 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta, co uzasadnia roszczenie powoda wobec Skarbu Państwa na podstawie art. 417¹ § 2 kc. Natomiast roszczenie wobec Z. C. (1) powód uzasadniał w oparciu o przepisy dotyczące bezpodstawnego wzbogacenia pozwanego.

Pozwany Skarb Państwa powództwa nie uznał i wnosił o jego oddalenie. Wywodził, że nie doszło do wydania niezgodnych z prawem orzeczeń. Pozwany Z. C. (1) również wnosił o jego oddalenie w całości..

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 24 października 2012r., w toku postępowania wszczętego z wniosku Z. C. (1) z udziałem Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w K. w sprawie o sygn. (...) (...), Wojewódzka Komisja ds. Orzekania o Zdarzeniach Medycznych w L. po ponownym rozpoznania sprawy o ustalenie zdarzenia medycznego orzekła, że nastąpiło zdarzenie medyczne w rozumieniu art. 67a ust. 1 ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta z 6 listopada 2008 r. (orzeczenie Komisji z(...)) wraz z uzasadnieniem k. 30-34).

W dniu (...). Wojewódzka Komisja ds. Orzekania o Zdarzeniach Medycznych w L. wydała zaświadczenie, w trybie art. 67k ust. 4 w zw. z ust. 2, 3 i 10 ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta z 6 listopada 2008r., w którym stwierdziła, że (...) Z. C. (1) złożył wniosek o ustalenie zdarzenia medycznego, w którym zaproponował wysokość zadośćuczynienia lub odszkodowania na kwotę 100.000 zł. Stwierdzono również, że Komisja na skutek ponownego rozpoznania sprawy wydała orzeczenie ustalające istnienie zdarzenia medycznego, zaś skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem tego orzeczenia została oddalona . Podmiot leczniczy nie przedstawił za pośrednictwem Komisji propozycji zadośćuczynienia lub odszkodowania, w terminie o którym mowa w art. 67k ust. 2 pkt 2 w/w ustawy.

Zaświadczenie podpisał Przewodniczący Komisji P. S. i opieczętowane je pieczętą Przewodniczącego Komisji (zaświadczenie k. 28).

Na wniosek Z. C. (1) o nadanie klauzuli wykonalności Sąd Rejonowy w K. postanowieniem z 8 listopada 2013 r. w sprawie I Co 1054/13 nadał klauzulę wykonalności w/w zaświadczeniu z(...) co do obowiązku zapłaty przez

Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w K. na rzecz Z. C. (1) kwoty 100.000 zł i zasądził od dłużnika na rzecz Z. C. (1) 50 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (postanowienie Sądu Rejonowego w K. z 8 listopada 2013 r. z uzasadnieniem k. 107-110, także k. 11-13 akt sprawy I Co 1054/13 Sądu Rejonowego w K.).

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone przez Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w K., który zarzucił m.in. naruszenie przepisów art. 777 § 1 pkt 3 k.p.c., art. 776 k.p.c. oraz art. 67k ust. 4 ustawy z 5 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta poprzez nadanie niebędącemu tytułem egzekucyjnym zaświadczeniu klauzuli wykonalności.

Na wniosek Z. C. (1) z 5 grudnia 2013r. na podstawie tytułu wykonawczego - zaświadczenia opatrzonego klauzulą wykonalności nadaną postanowieniem Sądu Rejonowego w K. Komornik Sądowy działający przy Sądzie Rejonowym w K. J. F. prowadził postępowanie egzekucyjne w sprawie o sygn. Km 1620/13 (zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z 11 grudnia 2013 r. k. 35).

Postanowieniem z 25 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w L. sygn. akt II Cz 19/14 oddalił zażalenie Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w K. na postanowienie Sądu Rejonowego w K. z 8 listopada 2013r. Uznał, że zaświadczenie z 7 lutego 2013 r. spełnia wymogi formalne i stanowi tytuł egzekucyjny (zażalenie k. 55-67, postanowienie z 5 grudnia 2013 r. k 55 akt sprawy I Co 1054/13, postanowienie Sądu Okręgowego w L.k. 68-73).

W toku egzekucji dokonano zajęcia wierzytelności przysługującej powodowi od Narodowego Funduszu Zdrowia - (...) Oddziału Wojewódzkiego w L. z tytułu umowy o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej (zajęcie wierzytelności k 36). Narodowy Fundusz Zdrowia w grudniu 2013r. przekazał w ramach postępowania egzekucyjnego na konto Komornika Sądowego łącznie kwotę 115.076,60 zł (pisma k 24 i 25). Postanowieniem z 13 sierpnia 2014 r. Komornik Sądowy działający przy Sądzie Rejonowym w K. J. F. ustalił koszty niezbędne do celowego prowadzenia egzekucji na kwotę 15.026,60 zł, w tym opłatę stosunkową w wysokości 15.000 zł (postanowienie k. 23).

Cała należna pozwanemu Z. C. (1) tytułem zadośćuczynienia kwota 100.000 zł oraz koszty postępowania klauzulowego 50 zł zostały mu wydane 13 sierpnia 2014 r. Czynność ta została zaskarżona przez powoda. Postanowieniem z 30 października 2014 r. sygn. akt I Co 698/14 Sąd Rejonowy w K. skargę na czynności komornika oddalił (skarga k 61-69 akt Km 1620/2013, postanowienie Sądu Rejonowego w K. z 30 października 2014 r. k. 83 akt Km 1620/14).

Ustalony w sprawie stan faktyczny był w sprawie bezsporny.

Sąd Okręgowy uznał powództwo za bezzasadne i je oddalił.

Sąd wskazał, że powód uzasadniał roszczenie przeciwko Skarbowi Państwa, faktem wydanych niezgodnie z prawem orzeczeń:

- Sądu Rejonowego w K. z 8 listopada 2013 r w sprawie I Co 1054/13 o nadaniu klauzuli wykonalności zaświadczeniu Wojewódzkiej Komisji ds. Orzekania o Zdarzeniach Medycznych z (...), oraz

- Sądu Okręgowego w L. z 25 czerwca 2014 r. wydanego na skutek rozpoznania zażalenia na postanowienie z dnia 8 listopada 2013r. Sądu Rejonowego w K..

Zgodnie z art. 417¹ § 2 zd. 1 k.c. w zw. z art. 415 i 417 k.c. Skarb Państwa zobowiązany jest do naprawienia szkody, która została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji. Jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Przepisy kodeksu postępowania cywilnego przewidują jedynie możliwość stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnych wyroków (art. 424¹ i n. k.p.c.), zaś w przypadku prawomocnych orzeczeń, od których skarga nie przysługuje, odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem można domagać się bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu ze skargi, chyba że strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych (art. 424^{1b} k.p.c.). W przypadku

pozostałych prawomocnych orzeczeń skarga o stwierdzenie ich niezgodności z prawem jest niedopuszczalna, a poszkodowany może – po myśli art. 424^{1b} k.p.c. – dochodzić roszczeń bezpośrednio odszkodowania od Skarbu Państwa).

Wojewódzka Komisja jest organem kolegialnym, kadencyjnym, nie sprawującym władzy publicznej (art. 67e ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta z 6 listopada 2008r. t.j. Dz. U. 2012.159).

Jej pracami kieruje Przewodniczący Komisji (art. 67e ust. 11 ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta).

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na fakt, że w ustawie nie określono w sposób szczegółowy statusu prawnego Wojewódzkiej Komisji, jednak w aspekcie organizacyjnym, jest ona odróżniona od składów orzekających w sprawach dotyczących zdarzeń medycznych (por. art. 67f i art. 67e ustawy). W doktrynie określana jest jako organ quasi-sądowy (Justyna Sadowska, Status prawny wojewódzkich komisji do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych, Przegląd Prawniczy Ekonomiczny i Społeczny 2/2014, s.84-93).

Celem postępowania przed wojewódzką komisją jest ustalenie, czy zdarzenie, którego następstwem była szkoda majątkowa lub niemajątkowa, stanowiło zdarzenie medyczne (art. 67i. ust. 1 ustawy) i w tym zakresie wojewódzkie komisje orzekają w składzie 4-osobowym (art. 67f ust. 1. ustawy). W tym przypadku mamy do czynienia z funkcją orzeczniczą, bowiem komisja rozstrzyga czy zdarzenie będące przedmiotem postępowania stanowi określone w ustawie zdarzenie medyczne. W tym też zakresie wydawane są orzeczenia (oraz ich uzasadnienia), co do których ustawa przewiduje obowiązek podpisania przez pełny skład orzekający (art. 67j ust. 4 ustawy), zaś ich wydanie poprzedzone jest szczegółowo określoną w ustawie procedurą (art. 67i, 67j ustawy).

Zakresem rozpoznania w sprawie czy nastąpiło „zdarzenie medyczne” nie są objęte przesłanki, które muszą zostać stwierdzone w zaświadczeniu, o którym mowa w art. 67k ust. 4 ustawy.

Sąd pierwszej instancji uznał w tej sytuacji, że wydanie zaświadczenia, o którym mowa w art. 67 k ust. 4 ustawy o pr. pacjenta, nie jest elementem działalności orzeczniczej Komisji. W zaświadczeniu Komisja stwierdza bowiem jedynie, że zaszły określone w ustawie przesłanki o charakterze formalnym takie jak - złożenie wniosku o ustalenie zdarzenia medycznego, wskazanie przez wnioskodawcę wysokości proponowanego odszkodowania lub zadośćuczynienia, i stanowisko ubezpieczyciela w tej kwestii.

Sama wysokość świadczenia, w takim przypadku, wynika bezpośrednio z wniosku o ustalenie zdarzenia medycznego, ograniczonego rygorami ust. 4 i 7 art. 67k i nie jest ustalana w zaświadczeniu.

Ustawa o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta nie określiła zasad wydawania zaświadczeń w sposób szczegółowy. Nie określają tego również przepisy kodeksu postępowania administracyjnego. Ustawa reguluje jedynie okoliczności, w których zaświadczenie należy wydać lub, w których można odmówić jego wydania. Kwestie dotyczące wewnętrznej organizacji, porządku wydawania zaświadczeń mogą zostać więc unormowane w regulaminie.

Skoro Wojewódzka Komisja działa na podstawie uchwalonego przez siebie regulaminu (z zastrzeżeniem elementów określonych w pkt 1-4 art. 67e ust. 13), to jego postanowienia regulują funkcjonowanie tego podmiotu, w zakresie w którym nie zostało ono określone przez ustawę.

Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z (...) Regulaminu urzędowania Wojewódzkiej Komisji do Spraw Orzekania o Zdarzeniach Medycznych w L. w skład Wojewódzkiej Komisji wchodzi Przewodniczący Wojewódzkiej Komisji, Zastępca Przewodniczącego oraz członkowie Komisji. W(...) tego aktu stwierdza się, że do zadań Przewodniczącego Komisji należy wystawianie zaświadczeń stwierdzających złożenie wniosku, wysokość zadośćuczynienia lub odszkodowania oraz nieprzedstawienia przez ubezpieczyciela propozycji zadośćuczynienia lub odszkodowania (uchwała nr (...) Wojewódzkiej Komisji ds. Orzekania o Zdarzeniach Medycznych z (...) k 37, Regulamin urzędowania Komisji k 38-54).

W ocenie Sądu pierwszej instancji skoro zaświadczenie spełniało wymogi ustawowe, stanowiło tytuł wykonawczy przy zastosowaniu przepisów działu II tytułu I części trzeciej kpc (art. 67k ust. 4 zd. 3 i 4), a więc art. 776-795 k.p.c., regulującego kreowanie tytułów wykonawczych. Z tego względu Sąd uznał, że sądy orzekające w postępowaniu klauzulowym nie naruszyły przepisu art. 776 oraz 777 k.p.c., bowiem dokonały prawidłowej oceny formalnej dokumentu przedłożonego przez wierzyciela. Tym samym nie doszło do naruszenia przepisów przywołanych przez powoda, a w konsekwencji do bezprawności, o której mowa w art. 417¹ § 2 zd. 1 k.c.

Z tych względów powództwo przeciwko Skarbowi Państwa podlegało oddaleniu.

Powód uzasadniał roszczenia wobec pozwanego Z. C. (1) faktem bezpodstawnego wzbogacenia [art. 405 i n. kc], z uwagi na bezprawność przeprowadzonej egzekucji. Zgodnie z przywołanym przepisem kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do zwrotu jej wartości. Przesłankami tak skonkretyzowanego roszczenia są: uzyskanie korzyści majątkowej, brak tytułu prawnego uzasadniającego jej wystąpienie, zubożenie drugiej strony. Między zubożeniem i wzbogaceniem musi zachodzić tego rodzaju zależność, aby można uznać, że są to dwie strony tego samego przesunięcia jakiejś wartości z jednego majątku do drugiego (wyrok SN z 21 marca 2007 r., I CSK 458/06, LEX nr 253397).

W pierwszej kolejności Sąd wskazał, że pozwany Z. C. (1) nie uzyskał przysporzenia majątkowego w wymiarze dochodzonym pozwem gdyż w toku postępowania egzekucyjnego przekazano na jego rzecz 100.050 zł. Dlatego na wstępie uznał za bezzasadne roszczenie powoda ponad kwotę wypłaconą pozwanemu, gdyż pozwany wzbogacił się ewentualnie jedynie do wysokości tej kwoty, którą otrzymał, a nie wyższej (wyrok SN z 24 października 1974 r., II CR 542/74, OSP 1976, z. 6, poz. 115).

Bezpodstawność prawna oznacza sytuację, w której wzbogacenie nie znajduje usprawiedliwienia w przepisie ustawy, ważnej czynności prawnej, prawomocnym orzeczeniu sądowym albo akcie administracyjnym (wyrok SN z 17 listopada 2011 r. IV CSK 68/11, OSNC-ZD 2013, nr 1, poz. 6).

Tymczasem podstawą prawną świadczenia powoda na rzecz Z. C. (1) nie były orzeczenia Sądu w sprawie o nadanie klauzuli wykonalności. Podstawa zobowiązania Skarbu Państwa wynikała z odpowiedzialności deliktowej pozwanego regulowanej przepisami kodeksu cywilnego oraz uzupełniająco w aspekcie proceduralnym, przepisami rozdziału 13a ustawy z 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta.

Sąd uznał, że powód nie wykazał aby nie był dłużnikiem Z. C. (1) z deliktu. Postępowanie egzekucyjne zmierzające do przymusowego zaspokojenia roszczeń Z. C. (1) nie nosiło znamion bezprawności, a wypłata zadośćuczynienia była społecznie uzasadniona.

W konsekwencji Sąd uznał powództwo kierowane przeciwko Z. C. (1) za nieuzasadnione.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

O zwrot kosztów procesu wносиła jedynie zastępująca Skarb Państwa Prokuratoria Generalna. Koszty zasądzone na jej rzecz uregulowane są w przepisach art. 11 ust. 3 ustawy z 8 lipca 2005 r. o Prokuraturze Generalnej Skarbu Państwa (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1150 ze zm.) i przepisy § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. (t.j. Dz. U. 2013, poz. 461) w zw. z art. 99 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniósł powód zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o jego zmianę i uwzględnienie powództwa w całości poprzez zasądzenie na rzecz powoda kwoty 115.050,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie - solidarnie od pozwanych z ustawowymi odsetkami od - Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezesa Sądu Okręgowego w L. i przez Prezesa Sądu Rejonowego w K. od dnia wytoczenia powództwa, zaś od Z. C. (1) - z ustawowymi odsetkami od dnia 13 sierpnia 2014 r.

Ponadto wnosił o zasądzenie od pozwanych kosztów postępowania wg norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje. Ewentualnie wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, tj. w zakresie oddalającym powództwo oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu i przekazanie tej sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie I Wydziałowi Cywilnemu, pozostawiając temu sądowi do rozstrzygnięcia kwestię zasądzenia kosztów procesu za postępowanie apelacyjne, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Apelujący zarzucał Sądowi I instancji naruszenie przepisów postępowania w stopniu mającym wpływ na treść wyroku, a to:

1. przepisów art.227, art.233 § 1 i art.328 § 2 kpc, polegające na nierozważeniu i niewyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy, na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów oraz na zaniechaniu wszechstronnego rozważania materiału dowodowego, w następstwie czego doszło do zaniechania dokonania wyczerpujących ustaleń stanu faktycznego na podstawie materiału dowodowego zebranego w procesie w tej sprawie i w efekcie do nierozpoznania istoty sprawy, wyrażające się w tym, że Sąd I instancji, sprzecznie z doświadczeniem życiowym, dokonał wadliwej oceny dowodu w postaci Regulaminu Urzędowania Wojewódzkiej Komisji Do Spraw Orzekania o Zdarzeniach Medycznych w L. w zakresie przepisu (...) a to wywołało następnie błąd w ustaleniach faktycznych (niezgodność ustaleń z materiałem dowodowym zebrany w sprawie) powziętych przez Sąd I instancji w tej sprawie - polegający na przyjęciu, że Przewodniczący Komisji, w myśl w/w przepisu, jedynie technicznie przygotował zaświadczenie z dnia (...) w zakresie wykonania przysługującego mu uprawnienia do kierowania pracami Komisji Wojewódzkiej wg art.67 e, ust. 1 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta oraz Rzeczniku Praw Pacjenta, natomiast formalnie wystawiła je, czyli wydała Komisja Wojewódzka.

W ocenie strony powodowej Przewodniczący Komisji wydał zaświadczenie o treści wskazanej w art.67k, ust.4 ustawy bez jakiegokolwiek uprawnienia. Przewodniczący nie mógł wykonywać czynności merytorycznych, tj. czynności orzeczniczych (wydawanie orzeczeń w zakresie zdarzeń medycznych) oraz czynności wydawania zaświadczeń w trybie art.67k, ust.4 ustawy, ze względu na to, że wykraczały one poza zakres czynności administracyjnych, do których był uprawniony. Czynności orzecznicze były bez wyjątku bezwzględnie przyporządkowane Komisji. Skoro zaś przewodniczący komisji wykonał, taką czynność, to była ona w tych okolicznościach nieważna i bezskuteczna.

Przewodniczący Komisji mógł sporządzić i wystawić projekt zaświadczenia, o którym mowa w art.67k, ust.4 bez opatrywania go podpisem, zawierającego treść przewidzianą w tym przepisie, gdyż była to czynność objęta upoważnieniem wynikającym z Regulaminu Urzędowania, zawartym w(...) dającym upoważnienie Przewodniczącemu Komisji do wykonywania we własnym imieniu czynności w zakresie kierowania pracami Komisji Wojewódzkiej.

W tej sprawie jednak Przewodniczący Komisji przygotował technicznie zaświadczenie z dnia (...) o treści odpowiadającej treści wymaganej wg przepisu art.67k, ust.4 ustawy - z zawarciem wszystkich koniecznych elementów zaświadczenia wydawanego w tych okolicznościach oraz sam je podpisał imieniem i nazwiskiem ze stemplem oznaczającym funkcję administracyjną wykonywaną przez niego w ramach działalności Komisji.

W ocenie powoda Przewodniczący Komisji wydał zaświadczenie we własnym imieniu do czego nie był uprawniony zgodnie z treścią (...) Regulaminu Urzędowania, co skutkuje jego nieważnością i bezskutecznością co do zasady.

Była to czynność przewidziana w art. 67 k ust.4, ustawy zastrzeżona wyłącznie do wykonania przez Komisję Wojewódzką. W konsekwencji Przewodniczący nie mógł wydać zaświadczenia także działając w imieniu Komisji Wojewódzkiej, gdyż nie mógł być upoważniony przez nią do wykonania tej czynności za Komisję.

2) przepisów art.776 kpc i art.777, §1, pkt 3 kpc - poprzez ich zastosowanie w tej sprawie na skutek ich błędnej interpretacji pozostającej w sprzeczności z ustalonym stanem faktycznym sprawy, polegającej na tym, że Sąd I instancji błędnie przyjął, iż Sądy I i II instancji, które wydały prawomocne postanowienia zaskarżone w tej sprawie jako niezgodne z prawem, słusznie uznały, że przepisy te znajdowały zastosowanie w odniesieniu do zaświadczenia z dnia (...), czyli że zaświadczenie to podlegało subsumpcji pod owe przepisy, oraz że zaświadczenie to było zgodne

z tymi przepisami, także w zakresie podpisania go i wydania go przez odpowiedni organ, czyli było w świetle tych przepisów ważnym i skutecznym tytułem egzekucyjnym, nadającym się do opatrzenia go klauzulą wykonalności, a po opatrzeniu go klauzulą wykonalności - tytułem wykonawczym, chociaż przepisy te nie znajdowały zastosowania w stosunku do zaświadczenia z dnia (...)

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

- przepisu art.67k, ust.4 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta oraz Rzeczniku Praw Pacjenta - polegające na niewłaściwym jego zastosowaniu wyrażającym się w mylnej subsumpcji ustalonego w tej sprawie stanu faktycznego pod w/w przepis art.67k, ust.4 poprzez przyjęcie, że w tej sprawie zaświadczenie z dnia (...)w sprawie pod sygn. (...)rozstrzygniętej przez Wojewódzką Komisję Do Spraw Orzekania o Zdarzeniach Medycznych w L. z wniosku Z. C. przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w K., zostało w trybie art.67k, ust.4 w zw. z ust.3 w/w ustawy wydane formalnie przez w/w Komisję Wojewódzką pomimo tego, że zostało wydane jednoosobowo przez Przewodniczącego Komisji. W rzeczywistości zaświadczenie to nie zostało bowiem wydane przez Komisję Wojewódzką w trybie w/w przepisu ustawy, lecz przez Przewodniczącego Komisji, który podpisując je, wydał je we własnym imieniu, uzurpując w ten sposób wyłączne uprawnienie Komisji Wojewódzkiej jako organu.

Podstawy do uprawnionego przyjęcia, że zaświadczenie to zostało wydane przez Komisję Wojewódzką zachodziłyby jedynie wtedy, kiedy oprócz Przewodniczącego Komisji podpisane zostałyby ono także przez Zastępcę Przewodniczącego i członków Komisji Wojewódzkiej (skład Komisji Wojewódzkiej), a także wtedy, kiedy Przewodniczący Komisji podpisałby je jako organ Komisji Wojewódzkiej, czyli za Komisję, lecz żadna z tych podstaw nie zachodziła w tej sprawie.

Pozwany w tym zakresie powoływał się w szczególności na treść Załącznika Nr (...) do Regulaminu Urzędowania Wojewódzkiej Komisji, stanowiący integralną część Regulaminu – wskazujący w stopce wzoru osoby podpisującej zaświadczenie: „Przewodniczący Komisji Wojewódzkiej”. W ocenie powoda wskazuje to wyraźnie, że Przewodniczący Komisji miał z założenia wydawać zaświadczenie za Komisję Wojewódzką a nie tylko przygotowywać technicznie to zaświadczenie jako osoba funkcyjna, w ramach uprawnienia do kierowania pracami Komisji Wojewódzkiej.

Ponadto przepis ten został naruszony także poprzez błędną jego interpretację przez Sąd I instancji polegającą na przyjęciu, że wystawienie zaświadczenia przez Komisję Wojewódzką w rozumieniu tego przepisu nie wiązało się z obowiązkiem jego podpisania przez skład Komisji Wojewódzkiej: Przewodniczącego Komisji, Zastępcy Przewodniczącego Komisji, członków Komisji Wojewódzkiej.

- obrazę art.417¹ § 2 kc w zw. z art.417 kc, w zw. z art.415 kc, w zw. z art. 361 i w zw. z art. 363, § 1 kc poprzez ich niezastosowanie w sytuacji, kiedy zostały spełnione wszystkie przesłanki odszkodowawcze:

- zaistniała szkoda z powodu zaskarżonych orzeczeń, wszczęto egzekucję i przekazano środki wierzycielowi, a te środki powód otrzymałby od NFZ, z powodu szkody nie weszły do jego majątku, a ponadto musiał zapłacić koszty egzekucyjne, które wyszły z jego majątku w kwocie 15.000,00zł;

- było zdarzenie wyrządzające szkodę - wydanie postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności nie istniejącemu tytułowi egzekucyjnemu i uprawomocnienie się tego postanowienia wobec prawomocnego oddalenia zażalenia na nie - bez tych wejścia do obrotu prawnego tych nieprawidłowych orzeczeń nie doszłoby do wszczęcia egzekucji i wyegzekwowanie od powoda łącznie 115.050 zł (obowiązek wynikał z zaświadczenia Komisji, ale szkoda wynikała z wydania postanowień);

- obraży art.405 kc poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, kiedy zostały zrealizowane przesłanki bezpodstawnego wzbogacenia po stronie Z. C. (1) z powodu wad zaświadczenia z dnia (...) r.

Pozwany zarzucał naruszenie przepisów postępowania także poprzez dokonanie istotnych ustaleń Sądu sprzecznych z wymową zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że zaskarżone postanowienia wydane w

sprawie pod sygn. I Co 1054/13 przez Sąd Rejonowy w K. i w sprawie pod sygn. II Cz 19/14 przez Sąd Okręgowy w L. w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności zaświadczeniu z dnia (...) r., były zgodne z przepisami, gdyż sądy te nie naruszyły przepisów prawa w zakresie ich wydania i nie miała miejsca bezprawność jako znamię art.417⁽¹⁾, par.2, zd. 1 kc.

Pozwany Skarb Państwa wnosil o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów procesu za drugą instancję.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje. Apelacja jest bezzasadna.

Nie są uzasadnione zarzuty naruszenia prawa procesowego w zakresie dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, a w szczególności art. art.227, art.233 § 1 i art.328 § 2 kpc, jak również zarzut dokonania istotnych ustaleń Sądu w sposób sprzeczny z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, tak jak to zostało sprecyzowane w ostatnim zarzucie apelacji.

Art. 227 kpc stanowi, że przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, a apelacja nie wskazuje jakie istotne okoliczności sprawy zostały przez Sąd pominięte, bądź jakie wnioski dowodowe zgłaszane przez strony na okoliczności istotne zostały przez Sąd Okręgowy oddalone.

Art. 328 § 2 kpc reguluje formę uzasadnienia Sądu wskazując na jego zasadnicze elementy pozwalające na zapoznanie się z motywami rozstrzygnięcia Sądu i nie sposób uznać, aby uzasadnienie wyroku Sądu pierwszej instancji tych wymogów nie spełniało.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc polegającego na niewyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy, na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów oraz na zaniechaniu wszechstronnego rozważania materiału dowodowego, winien przede wszystkim wskazywać jakie istotne okoliczności faktyczne w sprawie Sąd pierwszej instancji pominął. Tymczasem porównanie treści uzasadnienia zarzutu apelacyjnego z treścią uzasadnienia wyroku w ogóle nie daje podstaw do formułowania takich zarzutów.

Okoliczności faktyczne, w oparciu o które powód wystąpił z roszczeniem zostały potwierdzone w całości ustaleniami Sądu Okręgowego. W szczególności dotyczy to wydania zaświadczenia z dnia (...) w trybie art. 67k ust. 4 w zw. z ust. 2, 3 i 10 ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta z 6 listopada 2008r., nie przez Wojewódzką Komisja ds. Orzekania o Zdarzeniach Medycznych w L. w pełnym składzie, lecz przez jej Przewodniczącego. Oddalenie powództwa przez Sąd Okręgowy wynikało natomiast jedynie z takiej oceny prawnej ustalonych okoliczności faktycznych, które w ocenie Sądu Okręgowego nie dawały podstawy do uwzględnienia roszczeń powoda w świetle uregulowań prawnych. Mogło to stanowić podstawę zarzutu naruszenia prawa materialnego, a nie procesowego w zakresie wadliwych ustaleń stanu faktycznego. Gdyż fakty zostały ustalone przez Sąd w zgodzie z przedstawionymi dowodami i nie są sporne.

Sąd Okręgowy nie zakwestionował również i potwierdził fakt wydania orzeczeń przez Sądy obu instancji w sprawie nadania klauzuli wykonalności wskazanemu wyżej zaświadczeniu w sprawie ICo 1054/13 SR w K. i II Cz 19/14 SO w L.. Dokonując ich oceny prawnej Sąd Okręgowy uznał jednak, że nie są one niezgodne z prawem, a jako takie fakt ich wydania nie może stanowić podstawy faktycznej roszczenia powoda opartego na art. 417¹ § 2 kc.

Z tych względów zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego podniesione w apelacji uznać należy za bezprzedmiotowe.

Sąd Apelacyjny przyjmuje ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego w całości za prawidłowe i w całości przyjmuje je za własne, i stanowiące podstawę oceny prawnej dotyczącej zasadności roszczenia powoda i rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego roszczenie powoda względem Skarbu Państwa jest oczywiście nieuzasadnione ze względu na brak podstawy do uznania, że wydanie przez Sąd Rejonowy w K. i Sąd Okręgowy wL. orzeczeń w sprawie o nadanie

klauzuli wykonalności były zdarzeniami wywołującymi szkodę w majątku powoda, oraz że wydanie ich pozostawało w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą powoda w takiej formie jak przedstawiał ją powód.

Powód definiował szkodę w ten sposób, że skutek prowadzonej przeciwko niemu bezprawnej egzekucji świadczył na rzecz Z. C. (1) 100 000zł tytułem zadośćuczynienia, 500 zł tytułem opłaty za nadanie klauzuli wykonalności, oraz 15 000zł kosztów postępowania egzekucyjnego.

Tymczasem jak wynika z ustaleń faktycznych źródłem zobowiązania powoda względem Z. C. (1) była odpowiedzialność powoda z tytułu deliktu ustalona co do zasady ostatecznie wskutek wydania w dniu (...) orzeczenia przez Wojewódzką Komisję ds. Orzekania o Zdarzeniach Medycznych w L., o tym że nastąpiło zdarzenie medyczne w rozumieniu art. 67a ust. 1 ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta z 6 listopada 2008 r.

Wobec nieprzedstawienia przez powoda w terminie 30 dni propozycji zadośćuczynienia, z mocy art. 67 k. ust. 3 ustawy o prawach pacjenta powód stał się dłużnikiem Z. C. (1) do wysokości zaproponowanej przez niego wysokości zadośćuczynienia. Skutek ustalenia wysokości zadośćuczynienia należnego Z. C. (1) nastąpił z mocy samego prawa wskutek niezajęcia stanowiska przez powoda, co do wysokości proponowanego przez Z. C. (1) zadośćuczynienia.

W związku z powyższym uznać należy, że powód w sprawie był zobowiązany do świadczenia na rzecz Z. C. (1) niezależnie od wydania przez Sąd orzeczeń w sprawie o nadanie klauzuli wykonalności. Definiowanie zatem szkody przez powoda powstałej w wyniku prowadzonej przeciwko niemu egzekucji, jako odpowiadającej wysokości wyegzekwowanych od niego świadczeń, obejmujących również jego zobowiązanie wynikające z deliktu, jest oczywiście nieuprawnione. Powód był bowiem dłużnikiem Z. C. (1), a egzekucja komornicza doprowadziła jedynie do przymusowego zaspokojenia wierzyciela i wygaśnięcia długu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest również podstawy do twierdzenia, że powód poniósł szkodę w wysokości 15 000zł odpowiadającą kosztom egzekucyjnym, wskutek wydania orzeczeń w przedmiocie wydania klauzuli wykonalności przez Sąd obu instancji.

W ocenie Sądu Apelacyjnego z art. 67 k. ust. 4 wynika bowiem wprost, że zaświadczenie wojewódzkiej komisji ds. orzekania o zdarzeniach medycznych wydane w trybie tego przepisu stanowi tytuł wykonawczy, do którego stosuje się przepisy Działu II, tytułu I, trzeciej części kpc.

Wskazane przepisy kodeksu postępowania cywilnego dotyczą tytułu egzekucyjnego i klauzuli wykonalności. W pierwszym przepisie tego działu, art. 776 kpc stanowi, że podstawą egzekucji jest tytuł wykonawczy. Tytułem wykonawczym jest zaś tytuł egzekucyjny zaopatrzonej w klauzulę wykonalności, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Powyższy zapis stanowi zatem, że warunkiem koniecznym, a zarazem wystarczającym do prowadzenia przeciwko dłużnikowi przymusowej egzekucji jest istnienie przeciwko dłużnikowi tytułu wykonawczego. I chociaż co do zasady tytułem wykonawczym jest tytuł egzekucyjny, któremu Sąd nadał klauzulę wykonalności, to jednak ustawa może przewidywać takie tytuły egzekucyjne, którym nie ma potrzeby nadawania klauzuli wykonalności, gdyż z mocy samej ustawy stanowią one tytuł wykonawczy.

Przepisem przewidującą taką sytuację jest wskazany wyżej art. 67 k. ust. 4 ustawy o prawach pacjenta, który stanowi wprost, że zaświadczenie Wojewódzkiej Komisji ds. orzekania o zdarzeniach medycznych jest tytułem wykonawczym, a nie tytułem egzekucyjnym. W związku z tym samo zaświadczenie Wojewódzkiej Komisji ds. orzekania o zdarzeniach medycznych z (...)wydane na podstawie art. 67 k. ust. 4 stanowiło wystarczającą podstawę do wszczęcia i prowadzenia egzekucji, bez konieczności zaopatrywania go w klauzulę wykonalności.

W konsekwencji uznać należy, że wydanie orzeczeń w sprawach ICo 1054/13 SR w K. i II Cz 19/14 SO w L. w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności zaświadczeniu Wojewódzkiej Komisji ds. orzekania o zdarzeniach medycznych z (...)było zbędne dla prowadzenia przez Z. C. (1) egzekucji komorniczej wobec powoda w celu wyegzekwowania świadczeń, które zostały mu skutecznie przyznane w postępowaniu przed tą Komisją. Nawet gdyby

postanowienia te nie były wydane Z. C. (1) był uprawniony do wszczęcia i prowadzenia egzekucji przeciwko powodowi na podstawie zaświadczenia z dnia(...)

Obciążenie zatem powoda kosztami egzekucyjnymi nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z wydanymi przez Sądy obu instancji orzeczeniami, gdyż egzekucja mogła i powinna być prowadzona na podstawie samego zaświadczenia Komisji z dnia (...). jako samodzielny tytuł wykonawczy.

Odnosząc się do motywów Sądu Okręgowego w L. z dnia z 25 czerwca 2014r. w sprawie II Cz 19/14, co do potrzeby nadania Zaświadczeniu z dnia (...)klauzuli wykonalności przez sąd, Sąd Apelacyjny nie podziela wyrażonego w nim stanowiska, gdyż nie odnosi się ono wprost do treści art. 67 k ust. 4 ustawy o prawach pacjenta w zw. z art. 766 kpc. Skoro bowiem ustawodawca wyraźnie oddziela pojęcie tytułu egzekucyjnego od tytułu wykonawczego uznać należy, a art. 67 k ust. 4 ustawy o prawach pacjenta stanowi, że zaświadczenie wydanego w trybie tego przepisu jest tytułem wykonawczym, to oznacza, że jest to taki tytuł egzekucyjny, który upoważnia uprawnionego do prowadzenia egzekucji bez potrzeby ubiegania się o nadanie takiemu tytułowi klauzuli wykonalności.

W związku z przedstawioną wyżej przez Sąd Apelacyjny oceną prawną roszczenia powoda wobec Skarbu Państwa, przesądzająca o bezzasadności tego roszczenia z innych względów aniżeli uznał to Sąd Okręgowy, bezprzedmiotowe stają się rozważania dotyczące kwestii zasadniczej dla powoda jaką jest ocena prawidłowości wydania zaświadczenia z dnia (...) Skoro bowiem roszczenie powoda wobec Skarbu Państwa mogło być uzasadnione wyłącznie w przypadku udowodnienia adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy wydaniem orzeczeń sądowych w sprawie o nadanie klauzuli wykonalności, a definiowaną przez powoda szkodą, to ustalenie braku adekwatnego związku przyczynowego w tym zakresie jest wystarczające dla oddalenia powództwa wobec Skarbu Państwa.

Niemniej jednak Sąd Apelacyjny podziela ocenę Sądu Okręgowego, że wydawanie zaświadczeń w trybie art. 67 k ust. 4 ustawy o prawach pacjenta nie stanowi działalności orzeczniczej Komisji. Jest to czynność administracyjna polegająca na potwierdzeniu zaistnienia faktów istotnych z punktu widzenia zapisów ustawy, które przesądzają o zasadności i wysokości odpowiedzialności szpitala lub ubezpieczyciela wynikającej ze zdarzeń medycznych. Z ustawy o prawach pacjenta wynika, że w skład Wojewódzkiej Komisji ds. orzekania o zdarzeniach medycznych wchodzi 16 osób [art. 67 e ust. 3]. Natomiast z art. 67 f wynika, że o zdarzeniach medycznych komisje orzekają w składzie czteroosobowym. Gdyby uznać proponowaną przez powoda koncepcję wydawania zaświadczeń przewidzianych w art. 67 k ust. 4 w pełnym składzie Komisji, bo nie jest to działalność orzecznicza, to prowadziłyby to do paradoksu polegającego na tym, że skład Komisji wydającej zaświadczenie musiałby być większy aniżeli Komisji orzekającej o zdarzeniu medycznym. A przecież orzekanie o zdarzeniu medycznym stanowi przedmiot działalności Komisji o największym ciężarze i znaczeniu. Wydawanie zaświadczeń ogranicza się do stwierdzenia zaistnienia faktów wynikających z działalności orzeczniczej Komisji. Powyższe wnioskowanie powoda nie znajduje zatem żadnego uzasadnienia z punktu widzenia racjonalności regulacji. Słuszne jest stanowisko Sądu Okręgowego, że skoro kwestia wydawania zaświadczeń pozostawiona została do uregulowania w Regulaminie Komisji, to skoro Regulamin upoważnia w tym zakresie Przewodniczącego Komisji do wydawania zaświadczeń, brak jest podstawy do kwestionowania legalności tego rozwiązania, a w konsekwencji legalności wydanego zaświadczenia z dnia (...)

Wskazać także należy, że ustawa o prawach pacjenta stanowi, że nie tylko zaświadczenie wydane w trybie art. 67 k ust. 4 stanowi tytuł wykonawczy. Takie samo znaczenia ustawa przypisuje również wyłącznie propozycji odszkodowania i zadośćuczynienia przedstawionej przez ubezpieczyciela [art. 67 k ust. 8], w warunkach określonych w art. 67 k ust. 6 ustawy o prawach pacjenta. Stanowi to poważny argument wskazujący na daleko idącą wolę i konsekwencję ustawodawcy zmierzającego do odformalizowania i uproszczenia dochodzenia roszczeń z tytułu zdarzeń medycznych.

Aczkolwiek kwestia legalności zaświadczenia z dnia (...) nie była okolicznością istotną dla rozstrzygnięcia sprawy, ze względu na podstawę faktyczną i prawną roszczenia wskazywaną przez powoda, to jednak kwestionowanie legalności zaświadczenia z dnia (...)nie wydaje się być uzasadnione, w świetle uregulowań ustawowych.

Odnosząc się natomiast do podstawy prawnej roszczenia powoda wskazać należy, że przesłanką roszczenia z art. 417¹ § 2 kc nie jest każde obiektywne naruszenie prawa, lecz tylko oczywista, rażąca i kwalifikowana sprzeczność z prawem. Orzeczeniem niezgodnym z prawem jest orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Przedstawiona wyżej wykładnia "bezprawia judykacyjnego" została uznana za zgodną z art. 77 ust. Konstytucji RP w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 r., SK 4/11 (OTK-A 2012, Nr 8, poz. 97). Z tych względów badanie zasadności roszczenia odszkodowawczego z tytułu niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia polega na ocenie, czy sąd wydając orzeczenie dopuścił się wadliwej wykładni bądź błędnego zastosowania wskazanych w podstawach skargi przepisów w stopniu kwalifikowanym w wyżej przedstawionym znaczeniu. Tego rodzaju sytuacja nie zachodzi wówczas, gdy sąd wybiera jeden z możliwych wariantów interpretacji przepisów, które stosuje w sprawie (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 18 stycznia 2006 r., II BP 1/05, OSNP 2006, nr 23-24, poz. 351, z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, Nr 2, poz. 35).

Jak wskazano wcześniej wydanie orzeczeń w sprawach o nadanie klauzuli wykonalności nie miało związku przyczynowego ze szkodą w takiej formie jak określał ją sam powód. Samo wydanie orzeczeń w sprawach o nadanie klauzuli było okolicznością obojętną dla wyniku niniejszego procesu. Nawet zatem uznanie, że orzekanie przez sądy obu instancji w sprawie o nadanie klauzuli wykonalności było zbędne, a nawet naruszało prawo, gdyż wniosek o nadanie klauzuli wykonalności winien być oddalony, także nie może stanowić źródła roszczenia odszkodowawczego powoda. Nie doszło bowiem w tych sprawach do kwalifikowanego, rażącego naruszenia prawa. A ponadto Sąd działał na wniosek dłużnika, który był zobowiązany rozpoznać. Wydanie zaś orzeczenia przez Sądy obu instancji i nadanie klauzuli wykonalności jedynie wydłużyło czas w którym wierzyciel uzyskał zaspokojenie długu, co było niekorzystne dla wierzyciela, lecz zgodne z wolą dłużnika, który do tej pory poszukuje sposobów zwolnienia się z odpowiedzialności wynikającej z prawomocnego orzeczenia o zdarzeniu medycznym, za które ponosi odpowiedzialność do wysokości ustalonej wskutek swojej bierności w postępowaniu przed Komisją ds. orzekania o zdarzeniach medycznych.

Z tych względów oddalenie powództwa wobec Skarbu Państwa było uzasadnione.

Tym bardziej zatem uzasadnione było oddalenie powództwa wobec Z. C. (1). Uzyskanie przez Z. C. (1) w drodze egzekucji zaspokojenia roszczeń wynikających z deliktu, za który był odpowiedzialny powód, nie może być uznane za bezpodstawne przysporzenie kosztem powoda, gdyż powód był dłużnikiem Z. C. (1) z tytułu tego właśnie deliktu. Z tych względów Sąd Okręgowy zasadnie oddalił powództwo wobec Z. C. (1).

Wobec prawidłowości wyroku Sądu pierwszej instancji Sąd Apelacyjny oddalił apelację jako bezzasadna na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach procesu w postępowaniu odwoławczym Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 11 ust. 3 ustawy o Prokuraturii Generalnej w zw. z art. 99 kpc w zw. § 15 ust.1 w zw. z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie [Dz.U.2015.1800].